

Door dapperheid verdiend.

De lotgevallen van inbrekers op Kerstnacht.

door A. B. Cooper.

IK geloof niet, dat vader naar je luisteren zal, Harry; vooral niet nu Kapitein Selkirk hem geschreven heeft, of hij werk van mij maken mag." Hilda trok al een gezicht bij de gedachte alleen.

"Hij heeft toch nog niet geantwoord?" vroeg Harry eenigszins verdrietig.

"Nee," zeide Hilda; „maar hij heeft verbazend met hem op omdat hij zoo'n echte sportsman is. Met golf, tennis en voetbal is hij ze allen de baas. Toen vader en ik verleden op een avond in de Bioscoop waren, was er een stuk, dat heette: „Door dapperheid verdiend", waar de man, die op een aardig meisje verliefd is, heel alleen twee inbrekers aanvalt, ze bij den kraag pakt, in een kast duwt en opsluit, wat ze ook probeeren te doen. Vader was er geducht mee ingenomen. Hij zei: „Dat is je ware, Hilda. Ik moet niets van die saletjonkers hebben. Ik mag wel wat spierkracht."

Harry kneep eens in zijn biceps en keek Hilda oolijk aan. „Zij zijn wel niet van ijzer en staal," zei hij, „maar zoolang als ik je voorspraak heb, Hilda, zullen we vader toch wel eindelijk op onze hand krijgen."

„Eindelijk?" pruilde Hilda. „En in dien tusschentijd moeten we de autoriteiten ontwijken, elkaar stilletjes ontmoeten — en al die soort van dingen meer. Als vader b. v. wist, dat je een oogje op zijn dochter had en vooral als hij dacht, dat zij .. 't aanmoedigde —"

„O, Hilda, lieveling!"

„Stil, pas op — daar komt Vader! — Dan mocht je hier geen Kerstmis vieren."

HET KLOOSTER ST. BERNARD

Hoog op de Alpen ligt het wereldberoemde St. Bernard-klooster, bekend voor het redden van verdwaalden in de sneeuw. Wij geven hierbij enkele zeer interessante foto's van deze moedige redders. Bovenstaande foto toont ons den terugkeer der honden van hun zwerftocht door het gebergte.

„Groote goden!" zei hij; „'t is al kwart voor één! Ik moet wel een uur geslapen hebben. Zoo zou ik de grap met de kinderen nog misloopen."

Hij blies de kaarsen uit en merkte toen pas, dat het helder licht was in de kamer door de maan, die naar binnen scheen.

„Zoo zal 't in de hall ook zijn," mompelde hij, „des te beter. Met dat groote raam achter mij zal ik een reuze-effect maken."

Zoo vlug mogelijk ging hij naar beneden. Niemand wist beter dan hij, hoe Santa Claus in elkaar zat en binnen vijf minuten was zijn EdelAchtbare van zijn opschik ontdaan en de pop weggestopt onder de trap, terwijl Harry, vermomd in pruik, bakkebaarden en valsche neus en uitgedost in kap en mantel, zijn houding op zijn verhevenheid aannam. Hij was van plan geweest de waschzak van onder de bank te voorschijn te halen en aan zijn voeten onder den purperen mantel te leggen maar in de haast vergat hij dat.

„Daar komen ze," sprak hij twee minuten later in zichzelf. „Ze zijn nog vóór den tijd."

Toen werd iedere zenuw in zijn lichaam gespannen en was het of zijn voeten aan de zuil vastvroren. Niet de kinderen kwamen naar beneden, maar twee sluipende, sombere gedaanten — één met een zak of tasch in de hand. De trap kraakte zelfs niet onder hun voeten. Er heerschte een doodsche stilte in huis. Hoe zacht ze ook nederdaalden, toch sprak er zelfvertrouwen uit hun gang. Zij hadden 't blijkbaar meer bij de hand gehad en gemeenzaamheid deed hen het gevaar verachten. Toen zij over het dikke vloerkleed der hall liepen, zag Harry niet alleen duidelijk hun gezichten, maar gaf zich ook rekenschap van hun gestalten. Zij waren van het Bill Like's type, brute, stoere, wreede kerels, die voor een moord op den koop toe hun hand niet zouden omdraaien; dat was duidelijk op hun trekken te lezen.

EEN REDDINGSBRIGADE AAN HET WERK.

DE EETZAAL IN HET KLOOSTER, waar de vermoeide reizigers altijd een goed onthaal vinden.

Zij zaten ieder aan een kant van de mooie oude schouw in de met eikenhout betimmerde hall, die zij gezamenlijk in een levend kerstspreekje herschapen hadden met een (*) Santa Clauspop in het midden op een kleine verhevenheid.

„Meneer Hamilton! — Menéer Hamilton!" Hun tête à tête werd ruw verstoord door Bob en Frieda, de kinderen van Hilda's oudere zuster, die bij Grootpapa Kerstmis kwamen vieren. Zij klommen op de bank aan weerskanten van Harry, op wien zij erg gesteld waren en bedelden om een verhaaltje.

„En als de klok één slaat," zei Harry, toen zijn sprookje van tien minuten lang het hoogtepunt bereikt had, „pakt Santa Claus zijn gewaad op en stapt van zijn verhevenheid af, hangt zijn zak met presenten over zijn schouder en begeeft zich met statige passen naar je kamer en —" toen fluisterde hij hun beurtelings iets in het oor en beider gezichtjes straalden van verwachting.

„Maar kinderen, weten jullie wel hoe laat of het is? Al tien uur en jullie moeten om acht uur naar bed. Wat zal moeder zeggen, als zij thuis komt?"

Schoorvoetend lieten Bob en Frieda zich van de knieën van hun gezwoven kameraad glijden en trokken weg, telkens omkijkende naar Santa Claus met zijn witten baard, borstelige wenkbrauwen, bont — omwonden kap en langen purperen met bont gevoerden mantel, die tot op zijn voeten hing — om door tante Hilda toegebedekt te worden.

Toen ze hen goed verzorgd had, ging zij nog even naar haar eigen kamer, die aan de hunne grensde en toen zij die na vijf minuten wilde verlaten, hoorde zij Bob den naam van Mr. Hamilton noemen tegen Frieda en bleef even luisteren. „Zeg, Frieda, tante Hilda heeft je sloop aan het hek van je bed vastgespeld? niet? Zij heeft de mijne ook vastgemaakt. Er is een massa plaats in voor alles wat Santa Claus ons komt brengen"

„O, massa," zei Frieda. „Ik blijf wakker om naar hem te kijken."

„Weet je wat Frieda! We zullen luisteren, tot de klok één slaat — dat zei Mr. Hamilton — en dan gaan we zachtjes naar beneden en kijken, hoe hij van zijn hoogte afstapt. Dat zou leuk zijn!"

„Maar misschien wordt hij niet graag gezien," zeide Frieda.

„Och, ik geloof niet, dat hem dat zal kunnen schelen", zei Bob. —

En toen trippelde Hilda naar beneden om Harry Hamilton een standje te maken over zijn „reuze-leugen" „Zij gelooven ieder woord, dat je gezegd hebt, Harry", berispte zij zacht.

„Ja", bekende de boetvaardige schuldenaar, „maar ik heb er natuurlijk niet op gerekend, dat die kleine rakkers mijn verhaal op de proef gingen stellen. Het was niets geen grootere leugen dan om hun te vertellen, dat Santa Claus door den schoorsteen naar binnen komt glijden; en die soort van onzin vertellen de menschen aldoor zonder de minste gewetenswroeging. En waarom zou ik het niet waar-maken? Ik zal tot bij éenen in mijn kamer blijven zitten lezen en dan sluip ik naar beneden, trek de oude jongen zijn mooie kleren aan en vertoon de geschiedenis van Acis en Gelatea voor de kleuters — en word in stijl levend. Ik zal 't zelf alleraardigst vinden. Maar misschien vallen ze wel in slaap," en Harry's gezicht betrok. Hij voorzag dat het een leuke grap kon worden.

„Dat hoop ik hartelijk," zei Hilda, „het is een dolzinnig plan. Je meent het toch niet?"

„Natuurlijk"; zei Harry, „geef mij dien linnen waschzak eens, die achter de deur van het schoenenkamertje hangt en stop er het speelgoed en alles wat voor de kinderen bestemd is, maar in en leg hem onder de bank. Voor de rest zorg ik wel."

11.

De kamer van Harry Hamilton bevond zich aan den Oostkant van het huis. Het was een eenvoudig kamertje, ver verwijderd van de heerlijkheden, die het middelpunt van het huis vormden en de gemakken waren in volkomen overeenstemming met haar eenvoud.

Harry zat zóó behaaglijk met zijn pantoffels aan voor het vlammeende haardvuur in zijn kamerjapon inplaats van zijn smoking, dat hij in slaap viel. Met schrik werd hij wakker en keek op het miniatuur-klokje, dat op den schoorsteen stond en zoo hard tikte, alsof het onheilspellend veel haast had om het morgenuur aan te wijzen.

En Harry Hamilton was geen stoere kerel. Hij woog zestig kilo en was 1.68 M., terwijl deze mannen gebouwd waren als worstelaars. Indien hij hun rechtstreeks aanviel, zou hij dadelijk overmand worden en zij met hun schatten ontsnappen voordat iets hen kon tegenhouden. Als de held op het tooneel, moest hij tijd „winnen". Daarom stond hij stil als een muis en keek.

„Zoowat de beste vangst van den laatsten tijd, Kobus", sprak een van de boeven, toen zij stil hielden naast de zuil, waar Santa Claus op stond.

„Ja, niet kwaad," sprak de andere inbreker. „Wij waren nog bijna weggegaan zonder die bijouteriekist ook. Ik stem voor de onderwereld, met boterhammetjes en champy — wat jij? Hij lichtte den purperen mantel van Santa Claus op, zette den zwaren zak op het voetstuk, duwde hem uit het gezicht en liet den mantel weer vallen.

„Er zal wel niemand naar beneden komen, maar je kan nooit weten," merkte hij op, waarna de twee, die blijkbaar den weg wisten, zich naar dat gedeelte van het huis begaven, waar voor de versterking van den inwendigen mensch gezorgd wordt. —

Het hamerde in Harry's hoofd. Alarm slaan lag voor de hand. Maar hij aarzelde, want de moeder van Bob en Frieda was niet erg wel en de kolonel had geen sterk hart, niettegenstaande zijn fermten omvang en was op zijn zeventigste jaar niet opgewassen tegen een kloppartij met gewapende bandieten — inderdaad niet tegen opwinding van welken aard ook. Hij zat in een lastig parket wat te doen.

De klok sloeg één. Een halve minnut later verschenen twee andere sluipende gedaanten op de trap. Nu waren het inderdaad Bob en Frieda. Wat er ook gebeuren mocht, die twee kleintjes moesten van de baan. Hij stapte van de zuil voor hij er nog aan dacht dat hij een rol te spelen had. Een onderdrukt, opgewonden gillette der kinderen herinnerde er hem aan, dat wat een natuurlijke beweging zijnerzijds was, hun een wonder toescheen. Hij hief den zak op, greep de slippers van zijn mantel bijeen en klom de trap op.

„O, Santa Claus!" fluisterden de kinderen — meer konden zij niet uitbrengen. Hij sloeg den zak over den schouder, nam Frieda bij de hand en wenkte Bob